

Niets wonderbaarder dan de mens

Theater

Antigone Kreon Oidipous

★★★★☆

► Brutale voorstelling van een van de interessantste jonge regisseurs van dit moment.

HAARLEM Pas als de kinderen zich helemaal hebben losgewrikt van hun ouders, kan de rust weerkeren. Pas als de erfgenamen van het noodlot dat noodlot zelf hebben getart, is het evenwicht hersteld. Dat lijkt het thema van de voorstelling *Antigone Kreon Oidipous* die de jonge regisseur Thibaud Delpout (1978) bij TA2 heeft gemaakt.

Zoals Ivo van Hove twee jaar geleden drie stukken van Shakespeare aan elkaar vlocht in *Romeinse Tragedies*, zo doet Delpout dat met drie stukken van Sofokles: *Oidipous Tyrannos*, *Oidipous in Kolonos* en *Antigone*. Drie Griekse drama's over de noodlottige gebeurtenissen in een familie, waarin alle mogelijke gruwel samenkomt: vadermoord, broedermoord, zelfmoord, incest, verraad.

Deze rigoureuze bewerking gaat uiteraard ten koste van veel van Sofokles' tekst. Maar het levert ook een nieuw stuk op, waarin het accent vooral is komen te liggen op de relatie tussen ouders en kinderen, vooral die tussen vaders en zonen. Dat is de grootste verdienste van deze intelligente productie, die bewijst dat Delpout een van de interessantste jonge regisseurs van dit moment is.

Eerder maakte Delpout bij TA2 (een samenwerkingsproject van Toneelgroep Amsterdam en Toneelschuur Haarlem) *Britannicus* van Racine, een classicistisch stuk dat hij met een zekere lichtheid tot leven wist te wekken. Met over de hele linie goed spelende acteurs en een inventieve vormgeving doet hij datzelfde nu met dit drieluik. Dat Delpout een bewonderaar van Van Hove is, blijkt onder meer uit het decor (een doorzichtig huis), de videoprojecties en een geluiddecor, waarvan hij de muziek overigens zelf heeft gemaakt. Maar hij zet onmiskenbaar ook zijn eigen handtekening onder deze pro-

Barry Atsma (links) en Fred Goessens in *Antigone Kreon Oidipous*. Foto Sanne Peper

ductie, die snel gemonteerd is, en een voorliefde voor klassieke thema's verraadt. En die brutaal is in zijn bewerking en aanpak.

'Veel is wonderbaarlijk, maar niets is wonderbaarder dan de mens'. Om dit citaat, om dit wonderbaarlijke, is het Delpout te doen. De drie protagonisten Oidipous (Barry Atsma), Kreon (Jacob Derwig) en Antigone (Hadewych

Minis) zijn door familiebanden en het noodlot met elkaar verbonden. Oidipous doodt zijn vader en zijn vrouw Iocaste (Janni Goslinga) op het moment dat de waarheid van hun incestueuze huwelijksbed aan het licht komt. En die tussen machthebber Kreon en de rebelse Antigone, die haar dode broer niet mag begraven maar daar lak aan heeft en haar geweten volgt.

Delpout heeft alle verwickelin-

gen teruggebracht tot twee grote confrontaties: die tussen Oidipous en zijn vrouw Iocaste (Janni Goslinga) op het moment dat de waarheid van hun incestueuze huwelijksbed aan het licht komt. En die tussen machthebber Kreon en de rebelse Antigone, die haar dode broer niet mag begraven maar daar lak aan heeft en haar geweten volgt.

Voor Hadewych Minis en Jacob Derwig maken indruk. Zij als een verbeterde, wilskrachtige Antigone, hij als een gevaarlijk charmante Kreon - geen acteur die zo soepel en ogenschijnlijk losjes een zware tekst lucht kan geven. Minpunten zijn de gewilde actualisering (cameraploegen en pistolen) en de hier en daar wat al te populaire vertaling ('wat lul je nou uit je nek').

Aan het eind gaat Antigone met opgeheven hoofd haar dood tegemoet. Geen familie meer, geen vrienden, maar wel een rein geweten. Een wonderbaarlijk mens.

Hein Janssen

Antigone Kreon Oidipous door TA2, regie Thibaud Delpout. In Toneelschuur Haarlem, 29 maart. Daar t/m 11 april.